

عنوان مقاله:

گستره مدت در ازدواج موقت

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های فقه مدنی، دوره 16، شماره 27 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

ابراهیم جوانمرد فرخانی - استادیار گروه الهیات دانشگاه گنبد کاووس

سعید ابراهیمی - استادیار گروه فقه و حقوق اسلامی دانشگاه مازندران

سید محمد رضوی - استادیار گروه حقوق دانشگاه بیرجند

خلاصه مقاله:

در رابطه با حداقل و حداکثر مدت در ازدواج موقت، بین فقها و حقوق دانان اختلاف نظر وجود دارد. در قانون مدنی، مقرر شده است که در ازدواج موقت، مدت در این نهاد حقوقی را مشخص کند. بر این اساس، در این مقاله در پی آن هستیم که ضمن تبیین نظرهای گوناگون، دیدگاهی را برگزینیم که مبتنی بر قواعد فقه مدنی و اصول حقوقی باشد. اطلاعات این تحقیق به صورت کتابخانه ای جمع آوری شده است. نتایج تحقیق نشان می دهد که حداقل مدت در ازدواج موقت به اندازه ای است که در آن امکان استمتاع و التذاذ جنسی وجود داشته باشد. حداکثر مدت نیز نباید بیش از عمر زوجین یا یکی از آن دو باشد. در نهایت، بر اساس تفسیر اراده طرفین با توجه به عرف و الزام آن ها به رعایت امور عرفی می توان گفت ازدواجی که برای مدت طولانی منعقد شده، در حکم نکاح دائم بوده و همه آثار زوجیت دائم مانند طلاق، ارث، عده، حق قسم و نفقه بر آن مترتب می شود.

کلمات کلیدی:

کوتاه، بلند، مدت، ازدواج، موقت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1697148>

